

ПЕРСОНАЛІЇ

ВІТАЄМО ВЧЕНИХ-ЮРИСТІВ З ЮВІЛЕЯМИ

Бауліна Юрія Васильовича
*академіка-секретаря відділення
кримінально-правових наук,
дійсного члена (академіка) НАПрН України*

Народився 2 вересня 1953 р. у с. Станиця Луганська Станічно-Луганського району Луганської обл. У 1975 р. закінчив Харківський юридичний інститут (нині — Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого), де залишився працювати та обіймав такі посади асистента, старшого викладача, доцента, професора кафедри кримінального права. З 2005 р. по 2008 р. — директор Інституту вивчення проблем злочинності Академії правових наук України (нині — Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності імені академіка В.В. Сташиса Національної академії правових наук України). З червня 2008 р. по 2010 р. — суддя Конституційного Суду України, з 2011 р. по березень 2014 р. — заступник Голови Конституційного Суду України, а з 18 березня 2014 р. по червень 2017 р. — Голова Конституційного Суду України. З вересня 2017 р. — професор кафедри кримінального права №1 Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого.

У 1981 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук «Право громадян на затримання злочинця за радянським кримінальним законодавством» (спеціальність 12.00.08), у 1991 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук «Кримінально-правові проблеми вчення про обставини, що виключають злочинність (суспільну небезпеку і протиправність) діяння» (спеціальність 12.00.08). Вчене звання професора присвоєно у 1993 р. Обраний членом-кореспондентом Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України) у 1996 р., а дійсним членом (академіком) — у 2006 р.

Напрями наукової діяльності — методологічні проблеми кримінального права, проблеми кримінальної відповідальності та її підстав, а також обставини, що виключають кримінальну відповідальність, та підстави звільнення від неї.

Гетьмана Анатолія Павловича
дійсного члена (академіка) НАПрН України

Народився 18 липня 1958 р. у с. Зідьки Зміївського району Харківської обл. У 1983 р. закінчив Харківський юридичний інститут (нині — Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого). Протягом 1983–1986 рр. навчався в аспірантурі цього ж закладу. З 1986 р. працював на посадах асистента, старшого викладача, доцента, заступника декана. З 1992 р. навчався в докторантурі Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. З 1995 р. працював начальником Управління планування та координації правових досліджень, а з 1998 р. по 2001 р. — головним вченим секретарем Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України). У 2001–2007 рр. — проректор з навчальної роботи, а з 2007 р. і дотепер — проректор з наукової роботи Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого.

У 1986 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук «Правове регулювання діяльності органів управління в сфері екології» (спеціальність 12.00.06), у 1995 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук «Еколого-процесуальна правова теорія: проблеми становлення і розвитку» (спеціальність 12.00.06). Вчене звання професора присвоєно у 1997 р. Обраний членом-кореспондентом у 2000 р., дійсним членом (академіком) Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України) — у 2004 р. Заступник академіка-секретаря відділення екологічного, господарського та аграрного права НАПрН України.

Напрями наукових досліджень — методологія науки екологічного права, еколого-процесуальне право, екологічні права людини, імплементація міжнародних стандартів у національне екологічне законодавство України, земельне право.

Костицького Михайла Васильовича

дійсного члена (академіка) НАПрН України

Народився 14 січня 1948 р. у с. Заріччя Надвірнянського р-ну Івано-Франківської обл. У 1971 р. закінчив юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Я. Франка (нині — Львівський національний університет імені Івана Франка), а в 1982 р. — психологічне відділення факультету підвищення кваліфікації Московського державного університету ім. М. В. Ломоносова. З 1973 р. по 1994 р. працював на юридичному факультеті Львівського національного університету імені Івана Франка асистентом, старшим викладачем, доцентом кафедри кримінального права і процесу, професором кафедри історії і теорії держави і права, завідувачем кафедри психології філософського факультету, деканом юридичного факультету. З 1995 р. по 1997 р. — проректор з наукової роботи Української академії внутрішніх справ України (нині — Національна академія внутрішніх справ). З 1994 р. по 1996 р. — народний депутат України II скликання, член Конституційної комісії. З 1996 р. по 2005 р. — суддя Конституційного Суду України, одночасно віце-президент Асоціації психологів України (1989–2005). Нині — професор кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ.

У 1978 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук «Інформаційне забезпечення профілактики злочинів» (спеціальність 12.00.08), у 1990 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук «Використання психологічних знань у кримінальному процесі» (спеціальність 12.00.09). Вчене звання професора присвоєно у 1994 р. Обраний дійсним членом (академіком) Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України) у 1993 р.

Напрями наукової діяльності — філософія права, юридична психологія. В останні роки плідно займається також розробками проблем історії держави і права та історії політичних і правових вчень.

Шаповала Володимира Миколайовича

члена-кореспондента НАПрН України

Народився 25 травня 1948 р. у м. Києві. У 1970 р. закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині — Київський національний університет імені Тараса Шевченка). У 1974 р. закінчив аспірантуру Інституту держави і права ім. В. М. Корсецького АН УРСР, де працював протягом 1974–1976 рр. на посаді молодшого наукового співробітника. З 1976 р. по 1985 р. працював у Київській вищій школі МВС СРСР (нині — Національна академія внутрішніх справ) на посадах викладача, старшого викладача, доцента кафедри державно-правових дисциплін. З 1986 р. по 1996 р. — у Київському державному університеті ім. Т. Г. Шевченка (нині — Київський національний університет імені Тараса Шевченка) на посадах доцента, професора кафедри конституційного і адміністративного права, завідувача кафедри прав людини. З 1996 р. — суддя Конституційного Суду України, а з 2002 р. по 2005 р. — заступник Голови Конституційного Суду України. З 2005 р. по 2007 р. — постійний представник Президента України в Конституційному Суді України. З 2007 р. по 2013 р. — Голова Центральної виборчої комісії України.

У 1975 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук «Розвиток соціального законодавства в країнах Східної Африки» (спеціальність 12.00.02), у 1992 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук «Британська конституція: політико-правовий аналіз» (спеціальність 12.00.02). Вчене звання професора присвоєно у 1993 р. Обраний членом-кореспондентом Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України) у 1993 р.

Напрями наукової діяльності — теорія держави і права, конституційне право.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

4 листопада 2018 року помер **Негодченко Олександр Володимирович**, який у 1997-2011 рр. очолював Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ.

Народився О.В. Негодченко 15 червня 1954 р. у м. Середина-Буда Сумської області, де в 1970 р. розпочав трудову діяльність токарем місцевого райкомбінату.

У 1972-74 рр. служив у Збройних силах СРСР, у 1974-76 рр. працював машиністом-оператором заводу «Запоріжсталь» у м. Запоріжжя.

1976-78 рр. – курсант Дніпропетровської спеціальної середньої школи міліції МВС СРСР, після закінчення якої працював на оперативних посадах підрозділів боротьби з розкраданнями соціалістичної власності УВС Запорізького облвиконкому.

У 1980-83 рр. – слухач Київської вищої школи міліції МВС СРСР ім. Ф.Е. Дзержинського, 1983-88 рр. – викладач-методист навчального відділу Дніпропетровської спеціальної середньої школи міліції МВС СРСР, 1988-91 рр. – ад'юнкт кафедри кримінології та організації профілактики злочинів Академії МВС СРСР.

У 1991-95 рр. – викладач, старший викладач циклу кримінального права та загально-правових дисциплін Дніпропетровського училища міліції МВС України, 1995-97 рр. – начальник кафедри кримінального права та кримінології Запорізького юридичного інституту МВС України.

З 1997 р. – ректор Дніпропетровського училища міліції МВС України, 1997-2001 рр. – ректор Дніпропетровського юридичного інституту МВС України.

2001-2005 рр. – ректор Юридичної академії Міністерства внутрішніх справ, 2006-2011 рр. – ректор Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ.

З 2011 р. після звільнення з органів внутрішніх справ працював у Дніпропетровському гуманітарному університеті на посадах: завідувач кафедри кримінально-правових дисциплін, проректор з навчальної роботи, ректор (2013-2018).

У 1991 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук «Кримінологічна характеристика попередження органами внутрішніх справ корисливих злочинів у сфері автотранспортних послуг» (12.00.08), у 2004 р. – докторську дисертацію «Забезпечення прав і свобод людини органами внутрішніх справ: організаційно-правові засади» (12.00.07).

У 1997 р. присвоєно вчене звання доцента по кафедрі теорії та історії держави і права, 2001 р. – вчене звання професора.

Генерал-лейтенант міліції у відставці, Заслужений юрист України (2002), відмінник освіти України (2006), лауреат премії Академії правових наук України імені Ярослава Мудрого «За видатні заслуги в галузі підготовки юридичних кадрів» (2008).

Автор близько 200 наукових та навчально-методичних праць. Під його науковим керівництвом захистили докторські та кандидатські дисертації понад 30 здобувачів. До 2011 р. очолював редакційну колегію заснованого у 2000 р. за його ініціативи фахового періодичного наукового видання «Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ».

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, Відзнакою Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією «Честь, Мужність, Закон», відзнаками МВС України «Лицар Закону», «Хрест Слави», «Закон і честь», «За розвиток науки, техніки та освіти» I та II ступенів, «За безпеку народу» I та II ступенів та ін.

У пам'яті всіх, кому довелося співпрацювати з Олександром Володимировичем Негодченко, він назавжди залишатиметься видатним діячем, справи якого заклали основи в діяльність сучасного вишу.